

Nr 23

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner om ändring av förordningen den 6 juni 1952 med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall.

(2:a avd.)

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 35 av fröken *Andersson* och II: 48 av fru *Wallerius-Gunne*, vari hemställts, att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

ändring av 4 § förordningen den 6 juni 1952 (nr 410) med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall

Härigenom förordnas, att 4 § förordningen den 6 juni 1952 (nr 410) med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall skall erhålla följande ändrade lydelse:

4 §.

Den som — — — till överståthållarämbetet.

Ansökan skall vara nämnda myndighet tillhanda inom tre år efter taxeringsåret, vid äventyr att avkortning eller restitution enligt denna förordning icke beviljas. Därest de i 2 § angivna förutsättningarna för åtnjutande av avkortning eller restitution föreligga först efter det kammarrätten eller Kungl. Maj:t meddelat utslag angående sökandens taxering för ifrågavarande taxeringsår, skall ansökningen vara myndigheten tillhanda inom tre år efter det kammarrättens utslag vunnit laga kraft eller Kungl. Maj:ts utslag meddelats.

Ansökan göres — — — av riksskattenämnden.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1960.

2) de likalydande motionerna I: 296 av herr *Ebbe Ohlsson m. fl.* och II: 366 av fröken *Wetterström m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

Förordning angående ändring av 2 § 1 mom. förordningen den 6 juni 1952 med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall (nr 410)

Härigenom förordnas, att 2 § 1 mom. förordningen den 6 juni 1952 med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall skall erhålla följande ändrade lydelse.

2 §.

1 mom. Avkortning av påförd skatt och restitution av erlagd skatt enligt denna förordning skola avse det belopp, varmed den skattskyldige på grund av taxering för visst taxeringsår påförd statlig inkomstskatt och förmögenhetsskatt samt allmän kommunalskatt, landstingsmedel och tingshusmedel sammanlagt överstiga summan av

60 procent av inkomstbelopp å högst 50 000 kr.,

70 » » » överstigande 50 000 men ej 100 000 kr. samt

80 » » » » 100 000 kr.,

varvid med inkomstbelopp avses den för den skattskyldige under taxeringsåret enligt förordningen om statlig inkomstskatt taxerade inkomsten ökad med det belopp, varmed avdrag för allmänna skatter jämlikt 4 § sistnämnda förordning må hava vid taxeringen medgivits. Avkortningen och restitutionen må dock tillhopa icke överstiga sammanlagda beloppet av den statliga inkomstskatten och förmögenhetsskatten.

Vid fastställande — — — beräknat belopp.

Vid beräkning — — — hela krontal.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1960, dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1960 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1960 eller tidigare år.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför inte lämnas i det följande, hänvisa till motionerna II: 48 och II: 366.

Vissa bestämmelser om skattebegränsning har gällt under senare år. Den första förordningen om begränsning av skatt till staten antogs genom beslut vid 1942 års riksdag. För närvarande gäller förordningen den 6 juni 1952 (nr 410) med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall.

Enligt 1952 års förordning äger fysisk person och oskift dödsbo åtnjuta avkortning av påförd statlig inkomstskatt och förmögenhetsskatt eller restitution av erlagd sådan skatt eller båda dessa förmåner i förening. Avkortningen och restitutionen skall avse det belopp varmed påförd statlig inkomstskatt och förmögenhetsskatt samt allmän kommunalskatt, landstings-

medel och tingshusmedel sammanlagt överstiger 80 % av den enligt förordningen om statlig inkomstskatt taxerade inkomsten ökad med det belopp varmed avdrag för allmänna skatter åtnjutits vid den ifrågavarande taxeringen (den s. k. 80 %-regeln). Avkortningen och restitutionen får dock aldrig inkräkta på de kommunala skatterna — allmän kommunalskatt, landstingsmedel och tingshusmedel. Beträffande den statliga förmögenhetsskatten får denna aldrig nedbringas till lägre belopp än som motsvarar den skatt, som skall utgå på femtio procent av den skattepliktiga förmögenheten.

För att komma i åtnjutande av avkortning eller restitution skall den skattskyldige inge särskild ansökan till länsstyrelsen i det län, inom vilket han taxerats till statlig inkomstskatt för det ifrågavarande taxeringsåret, eller — därest han taxerats till sådan skatt i Stockholm — till överståthållarämbetet. Ansökan skall vara nämnda myndighet till handa före utgången av kalenderåret näst efter taxeringsåret vid äventyr att avkortning eller restitution inte må beviljas. Om förutsättningarna för åtnjutande av avkortning eller restitution föreligger först efter utslag av kammarrätten eller regeringsrätten, skall ansökningsingen inges inom ett år efter det kammarrättens utslag vunnit laga kraft eller regeringsrättens utslag meddelats.

Enligt de ursprungliga bestämmelserna om skattebegränsning fick skattekraftreduktionen endast gå ut över den statliga inkomstskatten och inte såsom nu även över viss del av den statliga förmögenhetsskatten. I proposition nr 359 till 1942 års riksdag uttalade föredragande departementschefen bl. a. att uppfattningen att förmögenheten såsom sådan medförde skattekraft oberoende av inkomsten, och att man inte kunde uppställa kravet, att en förmögenhetsskatt alltid skulle kunna betalas ur inkomsten utan fick belasta själva förmögenheten, lett till att alla förslag om maximering dittills avvisats av statsmakterna. Denna uppfattning fann departementschefen visserligen grundad i de fall, då belastningen av själva förmögenheten vore av övergående natur, men att läget blev ett annat vid mycket stora förmögenheter och då skattesatserna stigit till sådan höjd, att även vid normal avkastning förmögenheten mera permanent behövde tas i anspråk för skattens erläggande. Vid övervägande av det förslag till bestämmelser om skattebegränsning, som propositionen innehöll, hade departementschefen inte ansett riktigt att göra avsteg från principen, att skatt på förmögenhet kunde utgå oberoende av inkomstens storlek. Den begränsning som föreslogs lämnade därför den särskilda förmögenhetsskatten såtillvida orubbad, att denna under alla förhållanden skulle utgå, även om på grund därav skattebeloppet inte kom att nedbringas till de 80 procent av den taxerade inkomsten, som i övrigt föreslogs såsom maximum.

Den nuvarande avfattningen av 80-procentregeln tillkom på förslag av 1949 års skatteutredning. Utredningen fann (SOU 1951: 51 s. 250) att något praktiskt hinder för att inbegripa den statliga förmögenhetsskatten i det

belopp, som enligt spärregeln skulle kunna avkortas eller restitueras, inte synes finnas. Enligt av utredningen inhämtade uppgifter från länsstyrelserna hade 80-procentspärren på grund av ifrågavarande inskränkning i vissa fall icke medgett en begränsning av skatterna till 80 procent av inkomsten. Då detta varit avsikten med spärren och denna avsikt utan större olägenheter synes kunna förverkligas genom att skattereduktionen tilläts omfatta även förmögenhetsskatten, fanns enligt utredningens mening skäl för en sådan utvidgning av de nuvarande bestämmelserna. Vid utvidgningen måste dock fästas det villkoret, att förmögenhetsskatten icke därigenom nedbringades till lägre belopp än som motsvarade skatten på 50 procent av den skattepliktiga förmögenheten. 80-procentspärren skulle nämligen eljest i vissa fall leda till en rubbning av grunderna för den statliga förmögenhetsskatten.

Att skatterestitutionen inte får överstiga ett belopp, motsvarande — förutom kommunalskatten — skatten på 50 procent av den skattepliktiga förmögenheten, sammanhänger med den i 9 § förordningen om statlig förmögenhetsskatt givna s. k. reduktionsregeln. Normalt skall såsom beskattningsbar förmögenhet vid taxering till statlig förmögenhetsskatt upptagas den skattskyldiges skattepliktiga förmögenhet. Om emellertid för fysisk person eller oskift dödsbo den skattepliktiga förmögenheten överstiger trettio gånger ett belopp, motsvarande summan av den skattskyldiges enligt förordningen om statlig inkomstskatt fastställda sammanräknade nettoinkomst för beskattningsåret, skall den beskattningsbara förmögenheten utgöra detta belopp, dock minst femtio procent av den skattepliktiga förmögenheten. Reduktionsregeln innebär, såsom framhölls vid dess tillkomst (se SOU 1946: 79 s. 194), att då den skattskyldiges sammanräknade nettoinkomst understiger $1\frac{2}{3}$ % av den skattepliktiga förmögenheten någon ytterligare reduktion av förmögenhetsskatten inte erhålles.

I de förevarande motionerna har anförts bl. a. följande.

Motionärerna i de likalydande motionerna I:35 och II:48 erinrar inledningsvis om att för sent ingiven ansökan om avkortning eller restitution inte upptages till prövning enligt utslag av regeringsrätten (RÅ 1950 not Fi 1316 och 1317). Härefter framhålles bl. a. att bestämmelserna om begränsning av skatten är av sådan karaktär att de borde tillämpas ex officio. Emellertid låter sig detta svårligen göra med hänsyn bl. a. till att en och samma skattskyldig kan för visst år debiteras skatt av skilda skattemyndigheter. Då det sålunda å andra sidan endast är praktiska skäl som hindrar en tillämpning ex officio, bör preskriptionstiden inte göras alltför rigorös, särskilt som underlåtenhet att inge ansökan inom föreskriven tid med säkerhet beror på bristande kännedom om denna fatalitet eller om bestämmelsen över huvud taget. Enligt 70 § uppbördsförordningen är skattskyldig, som påförts för låg skatt eller gottskrivits preliminär skatt med för högt belopp, fri från betalningsskyldighet om krav inte delgivits honom inom fyra år efter utgången av vederbörligt uppbördsår. Enligt motionärernas uppfattning är det rimligt att motsvarande preskriptionstid medges skattskyldig i berörda avkortnings- och restitutionsfall.

Till stöd för yrkandet i de likalydande motionerna I: 296 och II: 366 har framhållits att det förekommit två allmänna fastighetstaxeringar sedan 1949 års skatteutredning gjorde sina undersökningar. För hela riket har taxeringsvärdet för jordbruksfastigheter vid 1952 års allmänna fastighetstaxering höjts med 59 procent och därefter vid 1957 års allmänna fastighetstaxering med ytterligare 61 procent. Höjningen av värdet å den växande skogen har varit betydligt högre. Ett antal jordägareföreningar har låtit företa en undersökning enligt material, som insamlats från föreningarnas medlemmar, för att visa verkningarna av de årliga inkomst- och förmögenhetsskatterna för större jordegendomar. Antalet undersökta egendomar är visserligen inte stort, men på grund av att urvalet kommit att ske rent slumpvis torde utredningens resultat emellertid ha ett icke obetydligt värde. Undersökningen baserar sig på uppgifter, som hämtats från 1956 års deklarationer avseende 24 enskilda egendomar och 20 fideikommissiegendomar. Med dessa uppgifter som grund har i utredningen förmögenhetsskatterna uträknats dels enligt 1956 års fastighetstaxeringsvärden, dels enligt de år 1957 höjda taxeringsvärdena. Den sammanlagda förmögenheten för berörda skattskyldiga utgjorde enligt 1956 års taxeringsvärde ca 151 milj. kr. Höjningen av taxeringsvärdena 1957 uppgick till ca 94,9 milj. kr. — motsvarande nära 63 % — varför förmögenheten härigenom skulle ha bringats upp till 245,9 milj. kr. De sammanlagt påförda förmögenhetsskatterna utgjorde enligt 1956 års taxeringsvärden 2 519 784 kr. och skulle med de förhöjda taxeringsvärdena ha uppgått till 4 221 260 kr., motsvarande en ökning med 1 701 476 kr. eller 68 %.

Vid utredningen har också undersökts storleken av den »effektiva» skatten, d. v. s. den skatt som verkligen utgår sedan hänsyn tagits till 80 %-regeln. I procent av inkomsten — taxerad inkomst jämte beloppet av avdragna allmänna skatter — har denna skatt fördelat sig på de skattskyldiga på sätt framgår av följande sammanställning. Därav framgår även i vilket

Effektiv skatt i % av ink.	1956 års tax.värden			1957 års tax.värden		
	antal	ink.skikt kr	skatte- belastning %	antal	ink.skikt kr	skatte- belastning %
mer än 80 %	2 1	100—200 000 50— 75 000	85—86 98	3 5 1 1 2	över 200 000 100—200 000 50— 75 000 25— 50 000 under 25 000	89, 93 och 130 87—100 144 101 131 och 134
S:a	3			12		
80	18			21		
70—80	4			5		
60—70	9			5		
50—60	9			1		
under 50	1			0		
S:a	44			44		

inkomstläge de skattskyldiga befunnit sig och skattebelastningen för dem som haft att betala mer än 80 procent av inkomsten i skatt.

Sammanställningen visar, att 80 %-regeln haft betydelse för ej mindre än 21 — i det närmaste hälften — av de berörda egendomarna redan enligt 1956 års taxeringsvärden. För 3 av dessa har regeln ej haft tillräcklig effekt. De år 1957 genomförda höjningarna av taxeringsvärdena skulle emellertid starkt ha förskjutit procenttalen för den effektiva skatten uppåt. Blott beträffande 11 — motsvarande en fjärdedel — av egendomarna skulle skatten ha understigit 80 %, medan den för 12 egendomar hade uppgått till mer än 80 %.

Motionärerna uttalar att en omprövning av gällande 80-procentspärr är befogad. Enligt motionärernas uppfattning måste årliga skatter av den storlek som här angivits betraktas såsom helt orimliga. Höjningen av fastighetstaxeringsvärdena har medfört höjningar av förmögenhetsskatten i sådan omfattning att detta knappast kan ha varit avsikten vid skattebestämmelsernas utformande. Det synes därför nödvändigt att för de jordbrukets och skogsbrukets utövare som befinner sig i dessa inkomstlägen högst betydligt mildra verkningarna av den förhöjda förmögenhetsskatten till följd av de ökade fastighetstaxeringsvärdena. Andra grupper i samhället torde knappast ha drabbats av en motsvarande skattebelastning, varför även rättviseskäl synes tala för en modifikation av bestämmelserna.

Vad som i första hand synes nödvändigt för att få en rimligare ordning i förevarande avseende är att den utökning av reduktionsmöjligheterna genom avkortning eller restitution som påbörjades 1952 nu fortsättes. Motionärerna förordar en bestämmelse innebärande att begränsningen av huvudregelns verkningar inte skall sträcka sig längre än att de kommunala skatterna alltid lämnas intakta.

För skattskyldiga med icke alltför betydande inkomster är vidare en gräns på 80 procent alldeles för hög, helst som det ju här inte är fråga om enbart en marginalsattesats i ett visst progressionsskikt utan om en skattesats som träffar inkomsten i dess helhet. Motionärerna förordar att procenttalet bibehålles vid 80 för inkomster överstigande 100 000 kronor men sänkes för inkomster därunder, nämligen till 60 för inkomster å högst 50 000 kronor och till 70 för inkomster överstigande 50 000 men ej 100 000 kronor.

Utskottet

I de förevarande motionerna föreslås vissa ändringar avseende den s. k. 80-procentregeln, varom stadgas i förordningen med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall. Vad först angår motionerna I: 35 och II: 48 har däri föreslagits förlängning av den tid, inom vilken skattskyldig har att inge ansökan om tillämpning av förordningen såvitt avser hans beskattning. För närvarande gäller i detta hänseende att ansökan skall inges till vederbörande länsstyrelse före utgången av kalenderåret näst efter taxerings-

året. Om förutsättningar för avkortning eller restitution enligt förordningens bestämmelser föreligger först efter utslag av kammarrätten eller regeringsrätten, skall ansökan inges inom ett år från det utslaget vunnit laga kraft. För sent ingiven ansökan upptas inte till prövning. Motionärerna anser ansökningstiden vara alltför knapp och hemställer att tiden förlänges med två år.

I normala fall, d. v. s. då förutsättningar för förordningens tillämpning föreligger redan på grund av taxeringsnämndens beslut, innebär nuvarande bestämmelser att den skattskyldige har två år på sig från utgången av inkomståret att göra framställning om avkortning eller restitution av de på året belöpande skatterna. Räknat från den tidpunkt, då den skattskyldige vanligen erhåller debetsedel å slutlig skatt, är tiden drygt ett år. Denna ansökningstid, som bör jämföras med andra fatalietider inom beskattningsområdet och inte, såsom skett i motionerna, med den för statens skattekrav gällande preskriptionstiden, är i varje fall inte kortare än fatalietiderna i allmänhet. Visserligen har det, som motionärerna påpekat, förekommit fall då ansökan om avkortning eller restitution såsom för sent ingiven avvisats, men dessa fall torde i allmänhet ha avsett skatt enligt taxeringar som verkstälts under 80-procentregelns tidigaste giltighetstid. Utskottet vill erinra om att den första förordningen i ämnet utfärdades år 1942 och att det därigenom införda skattebegränsningssystemet innebar en nyhet för vår skattelagstiftning. Det är med hänsyn härtill inte förvånande om några skattskyldiga, som berördes av förordningens bestämmelser, till en början svävade i okunnighet om denna möjlighet till skattebegränsning. Utskottet anser det givetvis beklagligt att rättsförluster av den här ifrågasvarande arten uppkommit och finner det angeläget att skattelagstiftningen utformas så att rimliga möjligheter finns att undvika dylika konsekvenser. Då det emellertid får antagas att kännedomen om 80-procentregelns existens och om villkoren för dess tillämpning numera är allmän bland sådana skattskyldiga, på vilkas taxering regeln kan vara tillämplig, och då vidare den föreskrivna ansökningstiden i och för sig får anses medge tillräckligt rådrum, anser sig utskottet inte böra tillstyrka den i motionerna I: 35 och II: 48 förordade förlängningen av ansökningstiden.

I motionerna I: 296 och II: 366 yrkas ändring i två hänseenden i det materiella innehållet i de nuvarande bestämmelserna rörande 80-procentregeln. Således yrkas sänkning av skattemaximum. Motionärerna föreslår att gränsen sättes till 60 procent för inkomstbelopp å högst 50 000 kronor och till 70 procent för inkomstbelopp som överstiger 50 000 men ej 100 000 kronor. För inkomstbelopp över 100 000 kronor föreslås nuvarande skattemaximum, 80 procent, skola bibehållas. Vidare yrkas att hela förmögenhetsskatten skall kunna avkortas eller restitueras om så erfordras för att nedbringa den totala skatten till skattemaximum, bestämt på nyss angivet sätt. De kommunala skatterna skulle däremot fortfarande utgå ograverade. För närvarande gäller att den totala skatten inte genom av-

kortningen eller restitutionen får nedbringas till lägre belopp än som motsvarar — förutom de kommunala skatterna — skatten å hälften av den skattepliktiga förmögenheten.

Till stöd för yrkandena anför motionärerna bl. a. att nuvarande bestämmelser i många fall inte medger en begränsning av skatten till 80 procent av den skattskyldiges inkomster. Enligt en av motionärerna åberopad utredning har antalet sådana fall ökat väsentligt, främst på grund av den kraftiga höjningen av taxeringsvärdena vid 1957 års allmänna fastighets-taxering.

Utskottet är medvetet om att i särskilda fall 80-procentregeln inte medger en begränsning av den skattskyldiges totala skattebelastning till 80 procent av hans inkomster. Detta är en i och för sig inte önskvärd konsekvens av bestämmelsernas avfattning. Det har emellertid ansetts att de kommunala skatterna inte till någon del skall kunna reduceras genom inverkan av 80-procentregeln. I detta förhållande yrkar motionärerna ingen ändring. Utskottet vill med anledning härav framhålla att man alltid måste räkna med fall, i vilka 80-procentregeln inte verkar effektivt, så länge inte också de kommunala skatterna kan avkortas eller restitueras. Även vid bifall till motionsyrkandena skulle det således i fortsättningen kunna inträffa att vissa skattskyldiga måste betala mer än 80 procent av sina inkomster i skatt.

Den begränsningsregel mot vilken motionärerna vänder sig, nämligen bestämmelsen att avkortning eller restitution enligt 80-procentregeln inte får överstiga skatten å viss del av förmögenheten, sammanhänger med utformningen av den vid taxering till statlig förmögenhetsskatt tillämpliga s. k. reduktionsregeln. Enligt denna kan skattskyldigs beskattningsbara förmögenhet i fall, då den skattskyldige har relativt liten inkomst, bestämmas till ett i förhållande till den skattepliktiga förmögenheten på visst sätt reducerat belopp. Den spärren gäller emellertid att den beskattningsbara förmögenheten skall fastställas till lägst femtio procent av den skattepliktiga förmögenheten. Det har således ansetts att den statliga förmögenhetsskatten inte genom tillämpning av 80-procentregeln skall kunna nedbringas i större utsträckning än som följer av nämnda reduktionsregel. Bestämmelserna vilar på uppfattningen att förmögenheten som sådan ger viss skattekraft oberoende av inkomsten. Är den årliga avkastningen mycket ringa eller ingen alls, vilket endast tillfälligtvis torde vara fallet, har detta alltså inte ansetts motivera hel befrielse från förmögenhetsskatt. Reduktionsregeln vid förmögenhetsbeskattningen innebär, såsom framhålls vid dess tillkomst, att reduktionseffekten upphör då den skattskyldiges inkomster understiger $1\frac{2}{3}$ procent av hans skattepliktiga förmögenhet.

Spärren i berörda reduktionsregel skulle i viss mån sättas ur kraft om man i enlighet med motionärernas yrkande slopar den begränsning i 80-procentregeln, som ligger i bestämmelsen att skatten ej får nedbringas med större belopp än som motsvarar förmögenhetsskatten å halva förmögenheten. Enligt utskottets mening bör detta inte komma i fråga. Utskottet

vill erinra om att spärren får sägas tjäna syftet att garantera att en viss årlig förmögenhetsskatt uttas av sådana ägare av större förmögenheter, som äger möjlighet att själva reglera storleken av de inkomster som varje år framtas till beskattning. Funnes inte spärren skulle skattebelastningen kunna avsevärt nedbringas även beträffande förmögenheter, som på längre sikt ger normal avkastning. Vissa förmögenhetsägare skulle nämligen kunna koncentrera sina inkomster till några få år under t. ex. en tioårsperiod och dessa år påtaga sig full förmögenhetsskatt, medan de å andra sidan övriga år under perioden redovisade små inkomster med påföljd att då ingen eller blott obetydlig förmögenhetsskatt påfördes dem. Samma skäl, som motiverar spärren vid förmögenhetsbeskattningen, talar också för bibehållande av motsvarande bestämmelse i 80-procentregeln.

Även de spärrar beträffande skattereduktionen, som 80-procentregeln innehåller, medför att regeln upphör att verka i vissa fall vid onormalt låg avkastning av större förmögenheter. Oftast är det då fråga om förmögenheter placerade i fastigheter. Den i motionerna åberopade utredningen avser också enbart på sådant sätt placerade förmögenheter i de högre förmögenhetsskikten. Härigenom inverkar den kommunala fastighetsbeskattningen på skattereduktionens omfattning. Emellertid är frågan om fastighetsbeskattningens avskaffande för närvarande föremål för utredning av 1957 års fastighetsskattesakkunniga. Givetvis skulle ett avskaffande av fastighetsbeskattningen medföra en minskning inte blott av antalet fall, i vilka 80-procentregeln inte verkar effektivt, utan även av skattebelastningen i de begränsade antal fall, i vilka trots ett sådant avskaffande fortfarande mer än 80 procent av inkomsten skulle uttas i skatt.

Beträffande det material, som ligger till grund för den i motionerna åberopade utredningen, vill utskottet påpeka att av de 44 undersökta egendomarna inte mindre än 24 är fideikommiss. I princip beskattas innehavare av fideikommissegendom inte på annat sätt än skattskyldiga i allmänhet. Det förhåller sig dock så att förvaltningen av fideikommisskapital erbjuder särskilda problem, som ofta medför att innehavaren har svårigheter att erhålla normal förräntning av kapitalet. Då frågan om fideikommissens avskaffande för närvarande utredes av den år 1952 tillsatta fideikommissutredningen, finnes skäl antaga att nämnda problem inte kommer att bli bestående för framtiden.

Slutligen vill utskottet beträffande yrkandet om sänkning av skatte-maximum från 80 procent till 60 och 70 procent för vissa inkomstbelopp framhålla att yrkandet innebär en skatteminskning upp till 15 000 kronor för vissa skattskyldiga, vilkas skattebelastning nu är begränsad genom inverkan av 80 procentregeln. Den närmare omfattningen av det skattebortfall, ett bifall till yrkandet skulle föranleda, är det inte möjligt att ange utan föregående undersökning. Enligt utskottets mening kan det i nuvarande statsfinansiella läge inte komma i fråga att genomföra den föreslagna lättnaden i beskattningen av de större förmögenheterna.

Med hänvisning till det anförda avstyrker utskottet motionerna I: 296 och II: 366.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

1) att de likalydande motionerna I: 35 av fröken Andersson och II: 48 av fru Wallerius-Gunne om ändrad lydelse av 4 § förordningen med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall, samt

2) de likalydande motionerna I: 296 av herr Ebbe Ohlsson m. fl. och II: 366 av fröken Wetterström m. fl. om ändring av 2 § 1 mom. förordningen med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall,

icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 19 mars 1959

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar Eriksson, Spetz, Söderquist, Oscar Carlsson, Bengtson, Wärnberg, Tage Johansson, Hellebladh, Yngve Nilsson och Mattsson; samt

från andra kammaren: herrar Ericsson i Kinna, Nilsson i Svalöv, Kollberg, Magnusson i Borås, Wiklund, Christenson i Malmö, Engkvist, Asp, Andersson i Essvik och Eriksson i Bäckmora.

Reservation

av herrar *Yngve Nilsson, Nilsson* i Svalöv och *Magnusson* i Borås, vilka — under åberopande av innehållet i de likalydande motionerna I: 296 av herr Ebbe Ohlsson m. fl. och II: 366 av fröken Wetterström m. fl. — ansett att utskottet under punkten 2) bort hemställa,

2) att riksdagen måtte, med bifall till nämnda motioner, antaga det i motionerna intagna förslaget till förordning angående ändring av 2 § 1 mom. förordningen den 6 juni 1952 (nr 410) med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall.